

Praagse Quadriënnale in teken van Mozart

PRAAG — De Praagse Quadriënnale van de scenografie en teaterarchitectuur is sinds haar ontstaan in 1967 waarschijnlijk het grootste initiatief in haar soort ter wereld. Aan de zevende uitgave van deze gerenommeerde tentoonstelling namen kunstenaars uit 36 landen deel, België inbegrepen. In het Mozart-jaar kon het niet anders: het Salzburgse genie kreeg een eigen tentoonstelling gewijd aan zijn opera-ensceneringen en dit naast de korsch, kostuums en teaterarchitectuur uit alle hoeken van de aardbol. Er werden ook prijzen uitgedeeld, de belangrijkste, de Gouden Triga, ging naar Groot-Brittannië.

Eigenlijk is de Praagse Quadriënnale veel meer dan louter een tentoonstelling. Parallel met dit groots initiatief lopen ook andere tentoonstellingen, er worden congressen, seminars en tematische uitstappen georganiseerd maar vooral is Praag het ontmoetingscentrum van de teaterkunstenaars.

Het leven in de Tsjechooslovakse metropool wordt elke dag duurder. Dat ondervindt

niet alleen een toevallige bezoeker van deze wondermooie stad, maar ook de organisator van deze tentoonstelling, in casu het Teaterinstituut van Praag. Vier jaar geleden betaalde het in de ideale tentoonstellingsruimten in een Praags park (best met de Heizel vergelijkbaar) drie kronen per vierkante meter en per dag, nu is de prijs tot vijfhonderd kronen opgeklommen.

Bijgevolg moest men naar andere lokaliteiten uitkijken en de keuze viel op de grote gangen van het cultuurpaleis. Tussen de statische muren uit marmer en glas verloor de quadriënnale echter haast volledig zijn charmante gezelligheid en nonchalante werksfeer van vroeger.

Uitschieters

Niettemin brengt de tentoonstelling een interessant overzicht van het teaterleven vandaag. De quadriënnale werd in vier sekties verdeeld: scenografie en kostuums, Mozart, teaterarchitectuur en scenografische scholen. Het eerste gedeelte was ook het belangrijkste. Dekor-maquettes, kostuums, foto's en tekeningen van toneel-, opera- en dansproducties werden uit verschillende invalshoeken bekeken.

Uit dit bijna onoverzichtelijk groot aantal bijdragen vielen sommige nationale toezendingen toch op. De Australiër van Griekse afkomst, Tolis Papazoglou (Festival of Perth), werkte vindingrijk met grote zeilen. Even origineel was de scène van de Braziliaan José Carlos Serroni voor de „Spanish Theatre Repertory Company New York“.

Misschien een beetje verouderd, maar dokumentair interessant was de bijdrage van Mo Shaojiang voor het „Shanghai People Art Theatre“, waarin hij gebruik maakte van talrijke touwen en kringen in kleurrijke combinaties. Een gedurfde constructie uit draden ontwierp David Sharir voor Purcell's *Dido and Aeneas* in de New Israeli Opera van Tel Aviv.

Serge Creuz was de commissaris-generaal van de Belgische expositie. Hij werkte met het kollektief van het „Théâtre en Mouvement“. De kleinere Vlaamse bijdragen werden door de ervaren tandem Luc Dhooghe en Rose Werckx (Dhooghe won reeds in '83 een prijs van OI STAT) verzorgd, samen met de jongere Luth Van Melle (*Oidious 2000*, Kon. Jeugdteater Antwerpen) en Karina Lambert (*Aurelia Stei-*

ner, „Théâtre du Grand Midi“). Het was een bescheiden Belgische deelname, die ook eerder onopgemerkt bleef. Aan Mozart en zijn opera's schonken tien landen aandacht. Serge Creuz stelde zijn decor van *Die Zauberflöte* (Opéra Royal de Wallonie) ten toon. Op Polen en de Verenigde Staten na (*Così fan tutte* van Peter Sellars was erbij) hadden de makers van de Mozart-bijdragen niet veel inspiratie. Ook de enscenering van *Così fan tutte* in het Smetana Teater van Praag (met deelnemer aan de Operaschool in Alden Biesen Zdenek Harvanek als Guglielmo) stak scenisch en muzikaal niet boven de middelmaat uit.

Meest boeiend was uiteindelijk de tentoonstelling van de scenografische scholen uit 21 landen in de ondergrondse garage van het Praagse Kul-

tuurpaleis. België werd hier uitsluitend door franstalige scholen vertegenwoordigd (Luik, Brussel, Abbaye de la Cambre). De jonge mensen lieten niet alleen entoesiasme, maar ook professionalisme én ideeën zien (Finland, Zweden, Hongkong, Tsjechooslovakije).

Prijzen

De internationale jury deelde talrijke prijzen uit. De gouden medailles gingen naar Manos Perrakis en Frankrijk (architectuur), de Verenigde Staten voor *Mozart in Amerika* en de Nederlandse Mirjam Grote-Gansey (scenografie). De hoofdprijs, de Gouden Triga, kreeg Groot-Brittannië voor de „hoge artistieke waarde van haar expositie“.

Indien we de Engelse stand als een artistiek subject beschouwen viel deze terecht in de prijzen. Als bezoeker van dergelijke tentoonstelling zoek ik echter informatie en die was in de zending van Groot-Brittannië niet te vinden.

Zo werd de eeuwige discussie rond de quadriënnale opnieuw aangewakkerd: moeten de landen-exposities op zich een kunstonderwerp zijn of moeten ze vooral informatie over de activiteiten in hun land verspreiden? Beide factoren zijn belangrijk, maar het tweede is noodzakelijk.

Mirek CERNY